

La catàstrofe infinita de Bhopal

Quan el monso eliminava la pols de l'estiu indi del paisatge, de les cabanes i de la gent de Bhopal, la bassa assecada que hi ha darrere el suburbi de J.P. Nagar esdevé un llac. S'hi banyen infants somrients, els pescadors esperen l'estrebada del cordill que indica que han enganxat un peix i els búfals devoren àvidament les tiges suculentas dels nenúfars. En l'hinduisme, l'aigua és considerada la font de tota vida, però a Bhopal, amb la temporada de les pluges, cada any comença un cicle de mort.

“La gent no veu ni flaira ni tasta el verí”, diu Rachna Dhingra, “però hi és”. És a l'aigua, als peixos i a la llet dels búfals d'aigua, i també al fang fosc que els habitants de la zona rasquen de les ribes del llac per omplir les esquerdes de les cases. Des d'un petit turó i vestida amb la seva *kurta* blava, una peça llarga tradicional índia, Dhingra, de 37 anys, intenta fer entrar en raó els pescadors. “És un suïcidi”, crida.

Abans, el llac es feia servir com a bassa d'evaporació solar, com a abocador de residus no filtrats provinents de la planta química de la zona. S'hi van abocar més d'onze mil tones de material, i ara el sòl i les aigües subterrànies estan contaminats amb mercuri, níquel i altres metalls pesants. Això no obstant, els pagesos abeuren cada dia els animals al llac i les dones hi van a buscar aigua per rentar les criatures i la roba. El llac contaminat afecta més de mig milió de persones. Per a l'activista Dhingra, el que passa a Bhopal és una “catàstrofe infinita; i senzillament, el món mira cap a una altra banda”.

El tèrbol llac és a cinc-cents metres de l'antiga planta de l'empresa Union Carbide. Les ruïnes rovellades de la fàbrica fan de teló de fons dels teulats metàl·lics ondulats del suburbi, com si fossin un monument. Hi ha testimonis silencis de la tragèdia que va començar fa trenta anys i que encara continua.

A la darrereria dels 70, la sucursal índia de Union Carbide, una empresa química nord-americana ara propietat de Dow Chemical, va començar a produir el pesticida Sevin a Bhopal. Aquesta ciutat

Trenta anys després del pitjor accident químic de la història, el desastre afecta una nova generació. Les víctimes han rebut poques ajudes, no hi ha hagut una neteja professional i no hi ha senyals que la catàstrofe mediambiental s'acabi.

Gazala tenia 13 anys durant la catàstrofe de Bhopal. Dalt, amb 34 anys i un retrat d'adolescent.

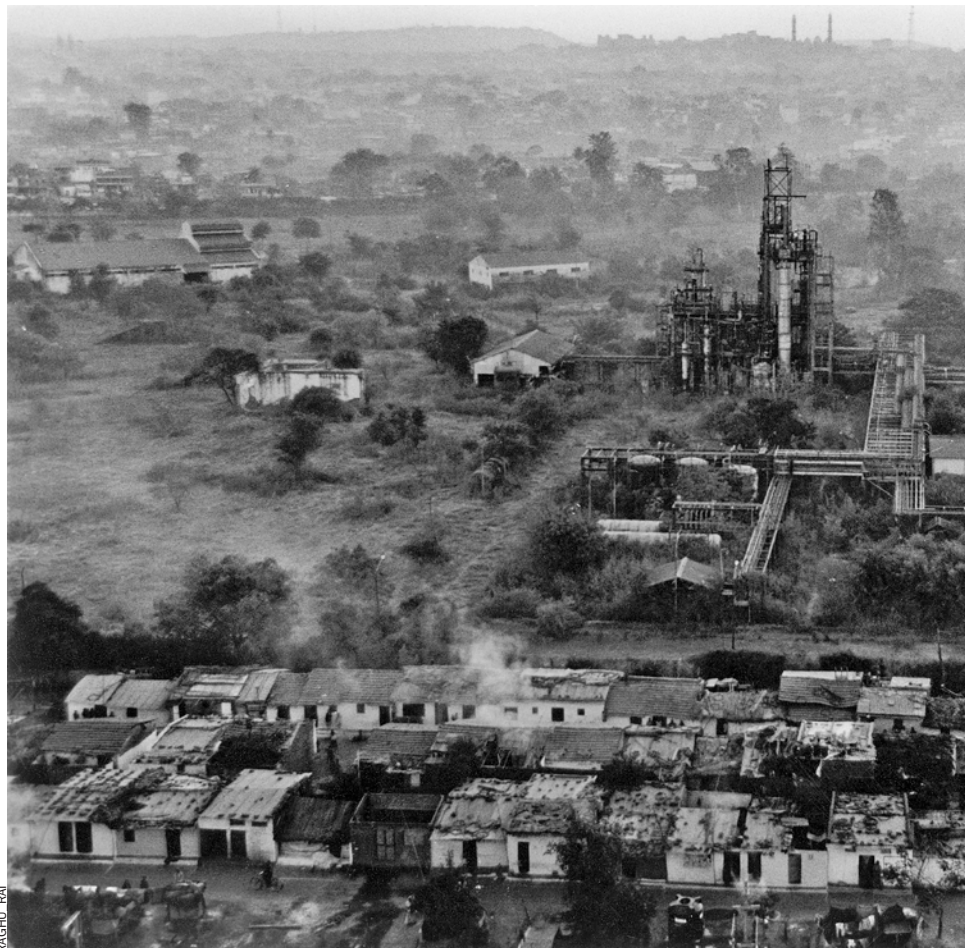
d'1,8 milions d'habitants és la capital de Madhya Pradesh, un estat principalment rural al cor de l'Índia, una mica més gran que Itàlia. Els governants de la zona esperaven que la planta donés un impuls econòmic a la ciutat, i als terrenys de la fàbrica es van emmagatzemar tones de productes químics tòxics. Però el negoci no prosperava, i l'hivern del 1984 només quedava una reduïda plantilla per fer anar la planta. Union Carbide tenia pensat tancar les instal·lacions i traslladar-les a un altre lloc. Es van ajornar les tasques de manteniment i el sistema de refrigeració dels tancs de gas i altres equipaments de seguretat ja s'havien desmantellat.

Records terribles. La nit del 2 de desembre del 1984 feia un cel clar. Des de la mitjanit i durant diverses hores, hi va haver una fuga de 27 tones d'isocianat de metil, un producte químic altament tòxic, fet que va generar un núvol de gas tòxic que va cobrir la ciutat i va matar milers de persones. Fins i tot "els ocells queien del cel", escrivia *Der Spiegel* aleshores. Les imatges de Bhopal eren records terribles dels atacs amb gas verinós de la Primera Guerra Mundial.

Els més pobres entre els pobres, o sigui, els qui vivien als suburbis del costat de la fàbrica, van ser els més afectats. Hi havia cossos pertot arreu, amb els membres retorçats en *rigor mortis* i amb la boca oberta com peixos, panteixant per aconseguir aire. Fins avui han emmalaltit més de 200.000 persones i fins a 30.000 n'han mort com a conseqüència de l'accident. No hi haurà mai una xifra exacta. Molts dels qui van deixar anar l'últim alè aquella nit no van ser inclosos en les estadístiques perquè els únics que sabien qui eren també eren morts.

Els cementiris musulmans estaven desbordats pels cossos i els enterraments treballaven nit i dia. Els hindús, que cremen els morts, construïen pires funeràries de cossos humans. Després del gas, la fortor dels morts va anestesiar la ciutat.

Aquest desembre fa trenta anys del desastre del gas a Bhopal, que encara és l'accident químic més greu de la història. Va ser encara pitjor que l'abocament incontrolat de residus amb mercuri a la ciutat japonesa de Minamata, i els seus efectes a llarg termini potser són comparables només als del desastre nuclear de Txernòbil. Els qui recorden l'abast del desastre causat per la bomba atòmica

RAGHU RAI

llançada a Hiroshima anomenen el desastre de Bhopal "Bhoposhima".

Ciutat fantasma tòxica. El que va passar, però, aquella nit de desembre era només el començament d'un apocalipsi d'una magnitud molt més gran. La tragèdia mediambiental, la intoxicació de l'entorn i de la població de Bhopal ha anat augmentat en les tres dècades posteriors a aquella nit, i continua en procés.

Es desconeixen les causes de la tragèdia. La principal font de l'actual contaminació mediambiental són els terrenys de la fàbrica, que mai no van ser sotmesos a una operació professional de neteja. Prop de 350 tones de residus altament tòxics, antics residus de la producció de pesticides, estan emmagatzemats als terrenys de 35 hectàrees, empaquetats en bosses de plàstic convencionals al mig de la ciutat. L'àrea de l'antiga fàbrica, ara propietat de l'estat de Madhya Pradesh, sembla una ciutat fantasma. Als laboratoris hi ha tubs d'assaig trencats escampats per terra, que cauen dels antics dipòsits quan es descomponen per l'oxidació. El 2012 no

va prosperar un pla per retirar els residus amb l'ajuda de la Societat Alemanya per a la Cooperació Internacional.

Actualment, encara no hi ha zones d'exclusió al voltant dels terrenys, i hi ha forats als murs de maons que envolten la fàbrica. A l'estiu, quan les temperatures poden pujar fins a 45 graus, una pols vermella provinent de la fàbrica cobreix la barraques properes. Quan plou, el sòl contaminat arriba fins a barrades veïnes. Les cabres dels residents de la zona pasturen pels terrenys de la fàbrica.

Les antigues basses d'evaporació, on Union Carbide abocava les aigües residuals altament tòxiques que generava, ni estan senyalitzades ni acordonades. Ni tampoc s'han pres mesures per aturar la contaminació de les aigües subterrànies.

"Els qui aquella nit van morir van ser afortunats", afirma Rashida Bee. "Els qui van sobreviure són desafortunats".

Bee, de 58 anys, va perdre sis membres de la seva família amb el desastre. El gas la va convertir en vídua i en lluitadora. Bee és musulmana, una dona amb una mirada amable i una veu forta. Porta

La fuga de gas de la fàbrica de Union Carbide, el 2 de desembre del 1984, va marcar un abans i un després en la història d'aquesta ciutat d'1,8 milions d'habitants. A sota d'aquestes ratlles, dues mostres de les afeccions en les noves generacions, nascudes molt després de la tragèdia, i alguns dels que van patir-la i que encara necessiten tractament mèdic periòdic.

el sari vermell damunt dels cabells com una bufanda. Durant molts anys, Bee ha lluitat pels drets dels supervivents i pel reconeixement i l'atenció de la pròxima generació de víctimes.

“Primer vam quedar exposats al gas”, diu Bee, que encara pateix problemes respiratoris, “i ara ens intoxiquen a no-

saltres i als nostres fills amb cada gota d'aigua subterrània que bevem”. Bee cita els molts estudis científics que demostren el nivell de contaminació de l'aigua en zones residencials del voltant de la fàbrica en ruïnes. Però els estudis no han conduït a conseqüències serioses per part del Govern.

Bee, juntament amb Champa Devi Shukla, una hindú que va perdre el marit i un fill per culpa del gas, va crear el Chingari Trust fa deu anys. Opera un centre de rehabilitació que es finança amb donacions i es dedica a infants discapacitats de famílies pobres que viuen a prop de l'antiga àrea de Union Carbide. El Chingari Trust ofereix suport i tractament a dos-cents infants gratuïtament. Pateixen autisme i tenen les mans i els peus atrofiats. Alguns van néixer sords o cecs, i molts tenen discapacitats mentals. “Aquests nens no podran portar mai una vida normal”, diu Bee.

Als barris residencials pobres sobre els quals el núvol de gas va descendir el 1984 i on encara avui hi ha els pitjors residus tòxics, hi ha nens discapacitats en una de cada set barraques. La taxa de naixements prematurs i de mort fetal en dones que van estar exposades al gas són tres vegades superiors a la mitjana nacional.

Però no n'hi ha estudis científics a llarg termini. Cap agència del Govern ni cap hospital no porta el compte de les anomalies. Les llevadores dels barris, que exercien abans de l'accident i han observat el desenvolupament al llarg dels anys, expliquen que hi ha anomalies espantoses, com fetus amb pell verdosa i caps deformats. “Normalment, el naixement d'una criatura és motiu de celebració”, explica Parwati, d'una família de llevadores. “Però en aquesta zona per a molts pares un naixement és un xoc”.

Annamika, de 27 anys, va ser un d'aquests pares, quan fa tres anys va néixer el seu fill Aarav. Té un cap massa pesant per al seu cos fràgil, té la boca malament i els seus ulls miren al buit apàticament. Al Chingari Trust els logopedes intenten ensenyar-li paraules simples perquè pugui comunicar quan té set o gana. Els fisioterapeutes proven d'ajudar-lo a relaxar els músculs enrampats de les seves cames primes. Annamika va créixer prop de les vies del ferrocarril, no gaire lluny de la planta de Union Carbide. El seu germà gran va néixer la nit de l'accident i va morir quan era nadó.

Annamika, que va anar a l'escola més que els seus companys i va acabar un grau, ha treballat fins fa poc en una companyia d'assegurances. Els seus pares van tenir greus problemes de salut després de l'accident del gas. Durant molts anys va cuidar la seva mare, i el seu pare va morir el 2008 d'un edema pulmonar. Annamika estava il·lusionadíssima quan va quedar embarassada. "Però Aarav necessitava una atenció 24 hores", diu, "per això vaig haver de deixar la feina". La condició del nen és un desastre financer per a la jove família. El seu marit voldria un segon fill, "però no ens ho podem permetre. Què passaria si l'infant també estigués malalt?", es pregunta Annamika. Resa molt a Lakshmi, la deessa hindú de la salut, explica la jove mare. "Només els déus poden ajudar-nos".

El patiment dels fills constitueix tant una càrrega emocional com financera per a les famílies. Moltes perceben un fill discapacitat com un doble càstig. "Els pares mateixos ja sovint no tenen gaire salut, però no tenen alternativa. Han de treballar per comprar menjar i medicaments per a ells i per als fills", diu Rashida Bee. Per això molts infants amb dependència es queden a les barraques abandonats a la seva sort durant el dia.

Hi ha una llarga llista d'espera per ser tractat al Chingari Trust. El centre està en un dels carrers més concorreguts de Bhopal, no gaire lluny de les ruïnes de la planta de Union Carbide. Al vestíbul, pintat de colors vius, Bee parla amb els pares que estan asseguts a terra amb els seus fills, esperant rebre tractament. L'aire és sufocant i les criatures ploren. Els fan mal les pròtesis de les cames.

Conillots d'Índies. Bee calcula "que prop de 3.000 infants discapacitats dels

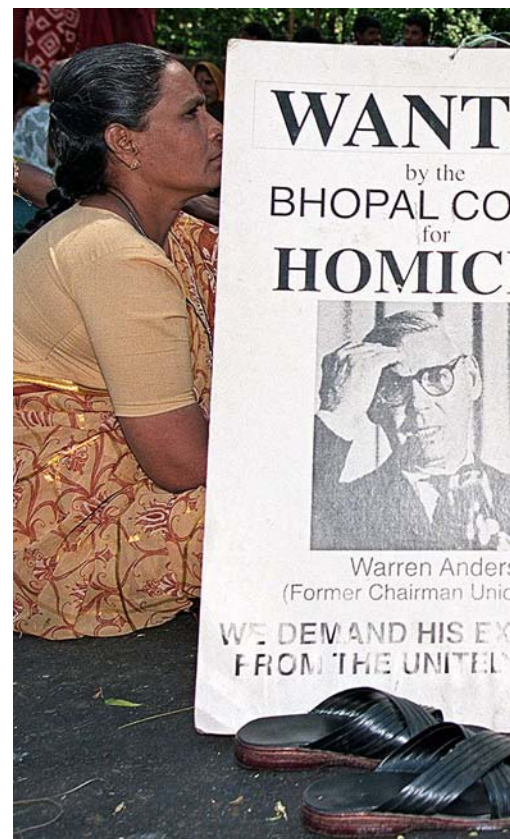
barris de la zona necessiten ajuda urgentment". Però instal·lacions com les de Chingari Trust són escasses i els pobres no se les poden permetre. I els habitants locals desconfien del Bhopal Memorial Hospital i el seu centre de recerca, creat el 1984 per al tractament de les víctimes de la fuga de gas, des que el 2011 es va descobrir que empreses farmacèutiques occidentals com AstraZeneca i Pfizer duïen a terme tests de medicaments als pacients. S'abusava de les víctimes del gas fent-les servir de subjectes de prova per comprovar nous medicaments per al cor i antibiòtics.

"Bhopal és un reflex de l'Índia", diu Vinuta Gopal, de Greenpeace Índia, que lamenta la falta de sentit de la responsabilitat envers els éssers humans i la natura entre les grans companyies. "Les empreses tenen la certesa que aquí no els pot passar res", afirma Gopal, i fa notar que Bhopal és l'exemple de la manera com les empreses gestionen els desastres d'aquesta mena al país.

El 1989 Union Carbide, amb seu als Estats Units, i la seva sucursal índia van pagar 470 milions de dòlars al Govern indi, i d'aquesta manera van comprar amb eficiència poder estalviar-se qualsevol acció penal. A les víctimes només els va arribar una part dels diners. Va ser una decisió barata en tots sentits.

En comparació, el 2011 un tribunal nord-americà va ordenar a l'enorme corporació que ara té en propietat Union Carbide de pagar tres milions de dòlars a una víctima de càncer per culpa de l'amiant. A Bhopal, les famílies van rebre 1.600 dòlars per cada parent mort, mentre que a les víctimes se'ls va donar 500 dòlars, quantitat amb què, en molts casos, tan sols poden pagar uns quants mesos de medicació. Avui, les vídues de víctimes de la fuga reben una pensió mensual de 150 rupies, uns 1,50 euros.

Fins a la data d'avui, Union Carbide nega tota responsabilitat dels danys a llarg termini a éssers humans i al medi ambient de Bhopal. Els seus representants afirmen, per exemple, que la companyia "va assegurar" la bassa d'evaporació amb una lona de plàstic. Insisteixen que el fet que penetressin agents contaminants a les aigües subterrànies és purament culpa dels habitants de la zona, que van "danyar" el material. "La qüestió de la neteja dels residus tòxics dels terrenys de la fàbrica no s'ha de discutir amb no-

Una de les manifestacions per l'extradició de Warren Anderson, el propietari de l'empresa

altres sinó amb les autoritats locals", diu un portaveu de l'empresa.

Molta llei, poca supervisió. La democràcia més gran del món ara té unes lleis exhaustives que protegeixen el medi ambient i que regulen també els límits de la contaminació i dels residus

que va provocar la catàstrofe de Bhopal, que va morir el setembre passat, a 92 anys, sense haver retut comptes. Al costat, l'activista Rachna Dhingra, que no va patir-ne els efectes però dóna veu a les víctimes. Els més joves proven d'abstracte's, però no resulta fàcil.

industrials, “però les empreses saben que el Govern està molt endarrerit pel que fa a la supervisió”, diu Gopal, activista de Greenpeace. Les empreses se n'aprofiten, afegeix. Les conseqüències són que hi hagi mines il·legals a la regió d'Aravalli, al Rajashtan, i a Singur, a l'oest de Bengala. Uns alts nivells de

contaminació a Chandrapur, a l'estat de Maharashtra, van portar a una moratòria a l'expansió de les mines de carbó. Però el ministre de Medi ambient de l'estat va aixecar ràpidament la moratòria i va permetre l'ampliació de les llicències de producció; encara que la regió, segons l'índex de contaminació nacional que recull el Consell de Control Central de la Contaminació, pertanyent al Govern, estigui en quart lloc pel que fa a les zones més contaminades de l'Índia. “En les regions amb aglomeracions industrials, les condicions són sorprenents”, diu l'activista de Greenpeace, “però el nostre Govern no aborda aquests problemes”.

Les conseqüències dels pecats mediambientals són molt més greus en un país superpoblat com l'Índia que en altres parts del món. A l'Índia, la contaminació de l'aire i l'aigua pot afectar ràpidament milions de persones, com explica Chandra Bhushan, vice-director de la institució independent Center for Science and Environment, de Delhi. Cada any la institució publica una mena de llibre negre dels majors escàndols que hi ha hagut al país. Bhushan parla de Bhopal, que trenta anys després encara s'inclou en

l'informe, com un “cas irresolt”, pel qual avui cap organisme oficial no vol assumir la responsabilitat. “L'Índia sí que té la normativa”, diu, “però no els recursos per supervisar-ne el compliment”.

Durant dècades, hi ha hagut directrius que requereixen, per exemple, que les noves fàbriques on es fan servir productes químics tòxics es construeixin com a mínim a 25 quilòmetres de zones residencials. La realitat, però, és que tota nova empresa que arriba a l'Índia atreu la gent. Així que s'obren unes noves instal·lacions, els treballadors comencen a acampar darrere les tanques de la fàbrica amb les seves famílies. Primer, els assentaments es toleraven, i en molts casos els polítics locals finalment les van legalitzar. El resultat és, un cop més, una fàbrica rodejada per un barri de barraques; exactament com a Bhopal.

Rachna Dhingra assenyala les ruïnes rovellades i diu: “Les persones estan a la mercè d'aquests productes tòxics, però als polítics no els importa. Una cosa així només pot passar a l'Índia”.

Dhingra vivia lluny del patiment de Bhopal. Filla de pares indis, va estudiar economia als Estats Units i va treballar a

Un grup de dones, amb torxes a les mans, es manifestava el propassat 2 de desembre a Bhopal amb motiu dels 30 anys de la catàstrofe.

la consultora Accenture. Un client seu era l'enorme multinacional Dow Chemical, que el 2001 va adquirir Union Carbide. Dhingra va assabentar-se de l'accident i dels problemes a Bhopal quan encara estudiava. "Un dia em vaig adonar que estava ajudant una empresa a obtenir uns beneficis que eren responsables de la mort de milers de persones".

"És un escàndol". Dhingra, de 37 anys, va tornar a l'Índia fa dotze anys. Des d'aleshores, Dhingra, amb formació i segura de si mateixa, ha donat veu a les víctimes del desastre de Bhopal. Ha reunit els supervivents dues vegades en una marxa de protesta de 700 quilòmetres fins al despatx del primer ministre a Nova Delhi. La seva vaga de fam més llarga ha estat de dinou dies. Dhingra també ha passat moltes nits sense dormir a la presó. "El que passa aquí és un escàndol", diu l'activista. "Però no ens rendirem".

Dhingra va amb el seu escúter a les "colònies" que hi ha darrere la planta de Union Carbide. "Primer n'hi havia catorze, després divuit i ara ja hi ha vint-i-dos assentaments afectats per les aigües contaminades", explica, mentre s'atura en un pont amb una vista de les barraques,

"i el nombre va creixent". Gràcies a les protestes de Dhingra i els seus companys activistes, s'han instal·lat canalitzacions d'aigua en molts carrers per oferir aigua potable als residents. Però, per les canonades, només hi circula aigua dolça cada dos dies, per tant, els habitants es veuen obligats a fer servir l'aigua tòxica dels pous. "Cap funcionari no se'n beuria ni una gota", diu Dhingra. El Govern ha "fracassat completament", afegeix. Per a ella, és una burla que el ministre de l'estat que s'encarrega d'aquest assumpte, Babulari Gaur, afirmi que no pot forçar les persones que viuen en terrenys contaminats a traslladar-se. En una democràcia, tothom és lliure de viure allà on esculli, explica el ministre.

La nova arma de Dhingra en la lluita contra el desastre costa una rupia (aproximadament un centí d'euro). És el preu d'un test que mesura el nivell de pesticides que contenen clor en l'aigua de boca. "Els voluntaris ensenyen a la gent a fer servir els tests i a entendre'ls". Si l'aigua conté nivells perceptibles de les substàncies que són perjudicials per al sistema nerviós central, les franges del test canvien de color. "Això dóna visibilitat al problema". La majoria d'ha-

bitants de les barraques són analfabets. No hi entenen, en clor i metalls pesants. Només saben que cada dia és una lluita per aconseguir arròs i rupies.

El temps no cura les ferides. A l'Índia, la dita que el temps ho cura tot també existeix. "Però a Bhopal passa el contrari", diu Dhingra.

En el Manual de Gestió de la Salut Pública en Accidents Químics, l'Organització Mundial de la Salut (OMS) apunta que prop de 100.000 persones van morir en accidents industrials arreu del món entre 1998 i 2007. Segons el manual, són especialment perillosos els llocs de producció de la indústria química.

La indústria química, però, ha estat pròspera durant dècades. El 2013, les vendes de pesticides al mercat mundial van representar gairebé 40 bilions d'euros, i els analistes preveuen que les vendes anuals s'incrementaran fins a més de 60 bilions abans del 2019. Gran part del creixement cal atribuir-lo a les economies emergents.

Un 70% de la població de l'Índia viu de l'agricultura; i la producció agrícola és el 18% del PIB. Això explica per què els pesticides encara són considerats una

panacea en la lluita contra la fam a l'Índia. Amb un volum de producció anual de més de 80.000 tones, l'Índia és el tercer productor mundial de pesticides, per darrere de la Xina i el Japó.

L'Índia també és l'últim país del món on encara es produeix dicloro-difenil-tricloroetà, més conegut com a DDT. El DDT pertorba l'equilibri hormonal d'humans i animals; per això els països industrialitzats d'Occident van prohibir l'insecticida als 70. El Govern indi encara promou el polèmic insecticida monocrotofós, el qual la UE ja fa temps que va prohibir i l'OMS fa responsable de milers de morts entre els pagesos indis. D'aquest agent, se n'escampen grans quantitats sobre els camps de cotó.

Els polítics indis continuen il·luminats per la indústria. En un dels seus primers actes oficials, el primer ministre Narendra Modi va iniciar la campanya "Make in India" i va posar la catifa vermella per als inversors estrangers. Modi té previst crear deu milions de llocs de treball per any i "situar l'Índia en un lloc destacat en el mapa de la indústria mundial". És un objectiu notable, però a l'Índia en paguen el preu massa sovint els éssers humans i la natura.

"La producció a l'Índia val la pena per a moltes empreses, sobretot pels salaris baixos", diu Hans-Hermann Dube, de la Societat Alemanya per a la Cooperació Internacional, de Nova Delhi. Però uns treballadors barats amb poca formació, afegeix, són sovint un risc de seguretat que se subestima. "Les persones només reben formació per mantenir la seva àrea de treball sota control. Això pot acabar sent un problema, sobretot quan es treballa amb materials altament tòxics".

L'expert alemany ha analitzat el desenvolupament de la indústria química a l'Índia durant anys. "Les empreses europees, sobretot, treballen amb uns estàndards mediambientals, de salut i de seguretat elevats", diu Dube. Afegeix, però, que totes es veuen forçades en algun moment a treballar amb socis indis o a subcontractar, per exemple, el transport de materials o l'emmagatzematge de residus tòxics. "És difícil determinar qui és el responsable de la càrrega tòxica i si els treballadors són conscients dels riscos potencials", adverteix Dube.

A l'hora de la veritat, aquesta circumstància fins i tot ajuda les empreses a evadir les responsabilitats, com va

passar a Bhopal. Advocats de l'organització EarthRights International han intentat durant quinze anys aconseguir que Dow Chemical pagués la neteja de la contaminació del sòl i de les aigües subterrànies del voltant dels terrenys de la fàbrica. L'estiu del 2014, un jutjat del districte de Nova York va dictaminar que la companyia no havia de pagar les feines de neteja, basant-se en el fet que el director del projecte que estava al càrrec de la construcció de la planta i de l'emmagatzematge dels residus havia estat contractat per la filial índia.

"Aquella sentència va ser un altre gerro d'aigua freda per a les víctimes", diu l'activista Dhingra. "Si aquelles persones no fossin pobres i analfabets, això seria impensable". Cap al final del setembre, l'ex-director general de Union Carbide, Warren Anderson, va morir a Florida a l'edat de 92 anys. Encara hi havia una ordre de detenció a l'Índia.

Dhingra, però, no es dona per vençuda. Al seu despatx té piles de sentències, informes científics i historials de pacients que documenten els danys a llarg

termini causats a les víctimes de Bhopal. Ha creat un arxiu amb tots els estudis, els informes de testimonis i llibres sobre l'accident i la contaminació actual. És la documentació de l'horror.

Dhingra està en procés d'organitzar una vetllada i un concert de record per l'aniversari de la catàstrofe. Aparta una pila de papers i obre el portàtil. "Vull justícia per a aquesta gent", afirma. "Em desperto amb aquest pensament i me'n vaig a dormir amb la mateixa idea". Ja no té esperances posades en els polítics indis. "És com un reflex. Cada any, el 2 de desembre, vénen per fer grans discursos i promeses", diu Dhingra. "Mai no se n'ha fet realitat cap ni una".

Un vel d'oblit cobreix de nou la ciutat després de cada aniversari. Les víctimes de Bhopal augmenten cada dia, assegura ella, però viuen "a l'ombra del món". I les persones, en la foscor, són invisibles.

Anne Backhaus
Simone Salden
© Der Spiegel

Traducció d'Arnau Figueras

23e Festival de la Infància

Del 27 al 30 de desembre de 2014

Espectacles, atraccions i tallers per a infants i joves de 0 a 16 anys

Entrada diària: 6 €

Abonament de 15 € per als 4 dies

Pavelló poliesportiu
Municipal de Sant Josep

AJUNTAMENT
Sant Vicenç dels Horts
Regidoria de Joventut i Infància

